

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 185.

Sjette Sessions anden Samling.

61de Møde.

Tirsdagen den 20de Marts.

(Fortf.)

Grundtvig: Ja, naar den sidste ærede Taler bemærkede, hvorledes det gik i Stænderne med Forslaget til Sognebaandets Løsning, da det første Gang fremkom, saa skal jeg dog ogsaa minde om, at det allerede dengang var meget nær ved, at det var gaaet igjennem omtrent i samme Omfang, som det nu skal faa; det var saa nær derved, at det aabenbart kun var en enkelt velbekendt Mand, som selv var Medlem af Udvalget, der bragte det dertil, at Udvalget gik fra sin egen Indstilling, og dertil bidrog jo ogsaa særdeles den mærkelige Omstændighed, at Københavns Geistlighed, som ved Omstændighederne netop er stillet saaledes, at Sognebaandet for en stor Deel altid har været løst i dens Menigheder, ikke desto mindre indgav et Andragende til Stænderforsamlingen, hvori den fraraadede det som en forkræffelig Ting; den høitærede Indenrigsminister vil bedst vide, at det forholder sig saaledes. Det glæder mig nu vistnok, og der er Grund til, at det dobbelt maa glæde mig personligt dog at opleve Noget, som jeg inderligt har ønsket, fordi jeg var overbevist om, at det ikke mindre var i Folketirkens, eller den daværende Statskirkes velforstaaede Interesse, end at det var en Frihed, som ethvert Menneske i Landet havde Ret til at kræve. Det glæder mig derfor, baade paa Folkets og paa Kirkens Vegne, at dette Lovforslag er kommet frem, dersom jeg ellers tør haabe, at Kirkens Bestyrelse vil gjøre Folketirken saa fri, at den,

langt fra at nøde Folk til at gaae ud af den for Samvittighedens Skyld, meget mere vil betage dem Lyften dertil. Ved nu at gennemsee det foreliggende Lovforslag var der kun een Ting, der stødte mig, og som jeg frygtede for kunde blive et lille Baghold, hvorfra idetmindste enkelte Bisper og Provster, som altid have et Horn i Siden paa Friheden, kunde komme til at formindste den, men, da jeg ved at tale derom med den høitærede Minister, erfarede, at det paa ingen Maade var hans Hensigt, at der skulde findes noget Saadant, saa, uagtet jeg skulde ønske og havde ventet, at det var blevet forandret i det andet Thing, agter jeg dog ikke at gjøre noget Ophold ved her at stille Endringsforslag, men vil kun med et Par Ord berøre, hvad det er, som forekommer mig at være uheldigt, og som jeg vil haabe, at den ærede Minister, hvis han næste Gang, Sagen kommer for, er her tilstede, ved sin Erklæring vil gjøre saa usfadeligt som muligt. Det er nemlig, at, efterat der staaer anført, hvilke Formalliteter der skulle finde Sted, naar Enkeltmand i Henseende til de præstelige Forretninger vil forlade sin Sognepræst og gaae til en anden, saa kommer der en Efterførfø, som bestemmer, hvad der skal skee, naar Vedkommende igjen vil vende tilbage til sin Sognepræst. See, det var jo Noget, som ikke behøvede at tilføies, dersom ikke Sognepræsten skulde være den Gæste, til hvem han maatte gaae, naar han forlod den Præst, han eengang havde valgt. Det synes herved at være Tilfældet — saaledes som det har været i endeel idetmindste af de tydske Kjøbstæder, at naar der enten var død en Præst, eller en ny Mand var kommen til Byen, saa var det vel Vedkommende tilladt at vælge sig, hvad Skriftestaa-